

Глава 5. Істинні сім'ї виховують істинних людей

- Моя дружина Хан Хак Джа
- Незрівнянна внутрішня краса
- Обітниця, яку подружжя ніколи не має порушувати
- Любити — це віддавати й забувати
- Гармонійна сім'я — основа Царства Небесного
- Десять років сліз, які розтопили серце тестя
- Справжнє значення шлюбу
- Істинна любов панує в істинних сім'ях
- Залишаючи по собі спадок любові

Моя дружина Хан Хак Джа

Перший раз, коли я побачив свою дружину, вона була чотирнадцятирічною юною дівчиною, яка щойно закінчила початкову школу. Вона була спокійною дитиною, яка ніколи не підвищувала голосу й ніколи не прагнула привернути увагу до себе. Вона завжди ходила тим самим шляхом до церкви й назад. Коли її познайомили зі мною, мені сказали, що вона є донькою однієї із членкинь нашої церкви пані Хон Сун Е.

— Як тебе звати? — запитав я її.

— Мене звуть Хан Хак Джа, — відповіла вона чітким голосом.

— Отже, Хан Хак Джа народилася в Кореї! — сказав я в той момент, перш ніж навіть зрозумів, що відбувається. Я повторив це тричі.

— Боже! Дякую Тобі за те, що Ти послав до Кореї таку чудову жінку Хан Хак Джа, — помолився я потому.

— Хан Хак Джа, боюся, тобі доведеться багато жертвувати, — мовив я, дивлячись на неї.

Усе це вирвалося з моїх вуст спонтанно. Пізніше пані Хон поділилася, що для неї було дивно чути, як я тричі повторював одне й те саме під час першої зустрічі з її дочкою. Моя дружина теж пам'ятає ту першу коротку зустріч і зберегла її у своєму серці. Вона сказала, що пам'ятає все ледь не дослівно, немов це була особиста проповідь лише для неї. Дружина відчула, що отримала важливе одкровення про своє майбутнє, яке вона не могла забути.

Її мати походила з родини пресвітеріанських вірян, тому зростала в християнській сім'ї. Вона народилася, як і я, в Чонджу, але жила в Анджу, поки не приїхала до Південної Кореї під час Корейської війни. Моя дружина відвідувала католицьку школу медсестер. Мені розповідали, що в школі дотримувалися таких суворих правил, ніби це був монастир. У Хан Хак Джа був спокійний характер. Коли її виховувала

мати, вона ніколи нікуди не ходила, крім школи та нашої церкви.

Мені вже виповнилося сорок років, і я відчув, що настав час одружитися. Усе, що мені потрібно було зробити, це дочекатися, доки Бог скаже: «Час настав, одружуйся!», і тоді зробити, як було сказано. Джі Син До, літня жінка, членкиня нашої церкви, у жовтні 1959 року почала готуватися до моїх заручин, хоча нареченої досі ще не було. Інша членкиня, яка сім років молилася про дружину для мене, одного разу сказала мені, що їй наснився сон, у якому вона побачила, що Хан Хак Джа була моєю дружиною.

Пані Джі розповіла мені про свій дивний сон.

— Що це за сон? — вигукнула вона. — Я бачила, як летіли сотні журавлів. Я намагалася відмахнутися від них, але вони наблизилися і врешті-решт вкрили вас своїм білим пір'ям. Можливо, це якийсь знак? «Хак» у імені Хан Хак Джа — це китайський ієрогліф, що означає «журавель».

Потім Хан Хак Джа приснився сон, у якому я з'явився і сказав їй: «День близько, тож готуйся». Пізніше моя дружина розповіла, що уві сні вона сором'язливо відповіла мені: «Дотепер я жила відповідно до волі Бога. І далі я теж буду слідувати Його волі, як Божий слуга, хай би якою вона була».

Через кілька днів після того, як моїй майбутній нареченій наснився цей сон, я попросив пані Хон привести її до мене. Це була наша перша зустріч відтоді, як я познайомився з нею, коли їй було чотирнадцять років. Під час зустрічі я попросив Хан Хак Джа намалювати картину. Навіть не замислившись, вона взяла олівець і почала малювати на аркуші паперу. Закінчивши, поклала картину переді мною, і я був справді вражений тим, що побачив. Я подивився на сором'язливий вираз її обличчя, воно було справді вродливим. Її душа була такою ж вражаючою, як і картина, яку вона намалювала. Того дня я поставив молодій дівчині багато запитань, і щоразу вона відповідала спокійно й чітко. Декілька днів потому я покликав Хан Хак Джа знову. Стоячи

переді мною, вона навіть не підозрювала, чому я її покликав.

— Завтра вранці в нас буде церемонія одруження, — сказав я.

— Справді? — почув я спокійну відповідь. Вона не ставила ніяких питань і навіть не намагалася заперечувати. Хан Хак Джа виглядала людиною, якій не притаманний опір. Настільки чистою і слухняною вона була. Відтоді і дотепер, коли справа стосується Божої волі, її рішучість непохитна.

Ми були заручені 27 березня 1960 року, а два тижні потому, 11 квітня, відбулася церемонія нашого одруження. Я був одягнутий у «самокванде», а Хан Хак Джа була в традиційному корейському вбранні, яке включало весільну корону «чокдурі». Моя наречена була молодша за мене на двадцять три роки, в сімнадцять її гарне обличчя зі стиснутими губами виглядало вражаюче.

Під час церемонії я сказав Хан Хак Джа, що в неї попереду важкий шлях.

— Я думаю, ти розумієш, що наш шлюб буде не схожим на будь-який інший. Ми одружуємося, щоб виконати Божу місію і стати Істинними Батьками, а не просто прагнути щастя двох людей, як це відбувається в інших сім'ях у цьому світі. Бог хоче побудувати Царство Небесне на землі через істинну сім'ю. Для того, щоб стати Істинними Батьками і відкрити ворота в Царство Небесне, нам потрібно буде пройти важким шляхом. Цим шляхом ще ніхто в історії не ходив, тож навіть я не знаю, що на нас чекає на ньому. Протягом наступних семи років тобі доведеться пережити багато дуже складних ситуацій, які буде не просто витримати. Ні на мить не забувай, що наше життя відрізняється від життя інших. Не роби нічого, навіть якихось дрібниць, не обговоривши зі мною, і виконуй усе, що я тобі скажу.

— Я готова. Будь ласка, не хвилюйтеся ні про що, — відповіла вона.

Велика рішучість була написана на обличчі дружини. Важкі випробування почалися вже наступного дня після нашого весілля. Перша проблема, з якою зіткнулася Хан Хак Джа, полягала в тому, що

вона не могла бачити свою матір. Моя дружина, її мати й бабуся були одними доньками в родоводі. Тому взаємини між матір'ю та дочкою були дуже близькими. Щоб дружина могла виконати свою громадську місію і розвинути концентрацію на Божій волі, я попросив її упродовж трьох років вести аскетичне життя.

— Не приходьте часто до своєї доньки. Щоби протягом цих трьох років ви не траплялися мені на очі, — сказав я тещі.

У цей час дружина не повинна була бачитися не тільки зі своєю матір'ю, але й із родичами. Позаяк я вважав, що особиста прив'язаність або пліткування з рідними може завадити моїй дружині виконати свою відповідальність у ролі матері церкви. Її серце мало бути присвячено лише чоловіку.

Я на три роки орендував для Хан Хак Джа кімнату в будинку одного із наших членів. Вона не могла приходити до церкви частіше ніж раз на день. Незважаючи на це, коли дружина навідувалася ввечері, то заходила до церкви через головні двері, а потім тихенько виходила через бічні. Я часто брав участь у богослужіннях або молився всю ніч, тому досить рідко бував удома. У той час дивні чутки про мене продовжували ширитися, тому моїй молодій дружині було геть не просто.

Коли ми укладали шлюб, по всій Кореї вже налічувалося 120 відділень нашої церкви, і вона була в усіх на слуху. Одначе навіть у нашій церкві були ті, хто критикував наш шлюб. Дехто заздрив Хан Хак Джа, дехто ненавидів її та розпускав різні плітки.

Немов того, що дружина жила окремо в чужому домі, було недостатньо, замість неї мене всюди супроводжували старші жінки нашої церкви. Завдяки цьому люди перестали пліткувати про неї. Зрештою, моє, здавалося б, холодне ставлення до дружини поклало край усій критиці та заздощам до неї. Насправді люди почали співчувати Хан Хак Джа. Наприклад, дехто з наших членів критикував мене через те, що я не міг

піти до дружини, коли вона, народивши нашу першу доньку, страждала після пологів і тремтіла від холоду в неопалюваній кімнаті.

— Це вже занадто, — казали мені. — Якщо ви одружилися, то хіба не маєте жити разом? Невже так важко бодай бачитися з нею?

Люди, які раніше критикували Хан Хак Джа, один за одним почали ставати на її бік.

Незважаючи на юний вік моєї дружини, було вкрай потрібно, щоб вона пройшла суворе навчання. Коли вона жила зі мною, у неї не було і хвилинки вільного часу. Вона постійно перебувала в напрузі, ніби йшла по тонкій кризі, питаючи: «А чи буде все добре сьогодні? Чи буде все добре завтра?» Оскільки Хан Хак Джа мала втілити Божий стандарт материнської любові, я виправляв кожне її неправильне слово. Іноді дружині доводилось поступатися навіть прив'язаністю до мене заради втілення її вічної місії. Усе це було задля того, щоб вона стала Істинною Матір'ю, але я впевнений, це завдало їй багато болю.

Навіть не замислюючись, я міг мимохідь щось сказати дружині, тоді як вона мала діяти відповідно до кожного мого слова. Саме тому я впевнений, що вона зазнала та подолала чимало страждань. Нам знадобилося сім років, щоби пристосуватися одне до одного. Я знову переконався, що найголовнішим у шлюбі є довіра. Адже саме вона дозволяє двом людям стати одним цілим.

Самокванде — традиційний корейський одяг державних посадовців часів династії Чосон. Згодом чоловіки почали вдягати його під час весільної церемонії.

Незрівнянна внутрішня краса

Після нашого одруження ми з Хан Хак Джа дали одне одному обіцянку. Ми дійшли згоди, що, хай би якими засмученими або знервованими були, все ж не маємо давати й натяку комусь подумати: «Схоже, що преподобний і пані Мун посварилися». Ми домовилися, що наші діти не побачать жодних ознак того, що ми посварилися. Діти — це Бог. Діти — маленькі Боги любові. Тому, коли дитина кличе: «Мамо!», ви маєте завжди з усмішкою відповідати: «Слухаю тебе».

Подолавши такий складний шлях протягом семи років, дружина утвердилася як мати. Усі плітки про неї зникли, і в нашу сім'ю прийшло мирне щастя. Хан Хак Джа народила чотирнадцять дітей і любить кожного з них до безтями. Коли вона далеко від дому під час наших турне з виступами та в місіонерських справах, то щодня надсилає листи або листівки нашим дітям.

Попри те, що виховати чотирнадцять дітей було надзвичайно складно, упродовж цих сорока років дружина ніколи не скаржилася. Кілька разів під час пологів мені довелося бути за кордоном. Тому ці непрості часи вона переживала на самоті. Були дні, коли я нічого не міг зробити для дружини. Один із членів якимось написав мені про її складне фінансове становище. Він хвилювався через те, що Хан Хак Джа їсть не достатньо. Навіть у тій ситуації моя дружина ніколи не скаржилася на труднощі. Оскільки я сплю лишень дві-три години на добу, вона слухняно робила те саме протягом усього нашого спільного життя. Усе це й дотепер завдає мені болю.

У дружини таке любляче та дбайливе серце, що вона навіть подарувала свою обручку тому, хто цього потребував. Коли вона бачить когось, кому потрібен одяг, вона купує цій людині одяг.

Коли вона натрапляє на когось голодного, вона купує людині їжу. Неодноразово, отримавши подарунки, Хан Хак Джа віддавала їх іншим, навіть не відкривши. Одного разу під час поїздки до Нідерландів ми відвідали фабрику з обробки діамантів. Прагнучи висловити співчуття дружині за всі її страждання, я придбав їй діамантову каблучку. У мене не було багато грошей, тому я не міг купити щось дороге. Я вибрав ту, що мені сподобалася, і подарував Хан Хак Джа. Пізніше вона віддала іншим навіть цей перстень.

— А де ж каблучка? — спитав я, коли побачив що її немає на пальці.

— Ти ж знаєш, що я не можу зберігати такі речі для себе, коли хтось має нагальнішу потребу в чомусь, — відповіла вона.

Одного разу я побачив, як дружина дістала речі з шафи й почала тихо їх запаковувати.

— Що ти робитимеш із цим одягом? — спитав я.

— Дехто його потребує, — відповіла вона.

Дружина мовчки зібрала декілька пакунків з одягом. Закінчивши збір, вона сказала мені, що готується надіслати одяг місіонерам, які працюють за кордоном.

— Це для Монголії, це для Африки, а це для Парагваю, — сказала вона, ледь усміхнувшись, але її ставлення справді вражало. Дотепер Хан Хак Джа піклується про наших закордонних місіонерів.

Моя дружина заснувала «Міжнародний фонд допомоги та дружби» (International Relief and Friendship Foundation) в 1979 році. Фонд провадив проекти підтримки в багатьох країнах, таких як Заїр, Сенегал, Кот-д'Івуар тощо. Фонд надавав їжу бідним дітям, ліки хворим, одяг нужденним. У Кореї Хан Хак Джа створила благодійну організацію «Евон» (Aewon) в 1994 році. Ця організація керує їдальнею, де годують бідних, підтримує малозабезпечених осіб, інвалідів, дітей, які піклуються про сім'ї замість батьків. Також вона допомагає північнокорейському народу.

Упродовж певного часу дружина брала активну участь у діяльності жіночих організацій. Федерація жінок за мир у всьому світі, яку вона

заснувала 1992 року, має філії в понад вісімдесяти країнах і як неурядова організація має загальний консультативний статус при Економічній і Соціальній Раді Організації Об'єднаних Націй.

Протягом історії жінок переслідували, але я впевнений, що все зміниться. Майбутній світ буде світом злагоди та миру, в основі якого материнський характер, любов і порозуміння. Настає час, коли сила жінок врятує світ.

На жаль, сьогодні багато жіночих організацій вочевидь вважають, що протистояти чоловікам — це спосіб продемонструвати силу жінок. Як наслідок, створюється середовище конкуренції та конфліктів. Натомість жіночі організації, які очолює моя дружина, прагнуть побудувати мир завдяки любові, в основі якої релігійні погляди.

Це не організації, котрі пропонують звільнити жінок від чоловіків і сімей, це жіночий рух, який закликає до створення істинних сімей, побудованих на любові. Хан Хак Джа мріє про те, щоб кожна жінка стала істинною донькою з шанобливим серцем, дбайливою і добродібною дружиною, яка виховуватиме дітей як лідерів, що служитимуть суспільству. Жіночий рух, який очолює дружина, спрямований на створення істинних родин.

Під час одного з найінтенсивніших періодів моєї громадської діяльності нашим дітям доводилося жити близько пів року без батьків. Вони мешкали в нашому домі, про який піклувалися члени церкви. Наш дім завжди був наповнений членами церкви. Щоразу, коли ми їли вдома, у нас були гості за столом, ми завжди приділяли більше уваги гостям, ніж власним дітям. У такому оточенні наші діти відчували самотність, якої не відчують діти в інших сім'ях. Але ще більше вони страждали через мене — їхнього батька. Хоч би куди вони пішли, на них завжди вказували як на синів і дочок Мун Сон Мьона — лідера культу. Кожен із них пройшов непростим власним шляхом, але вони завжди поверталися додому. Ми не змогли приділити їм достатньо уваги, але я вдячний, що п'ятеро з них закінчили Гарвардський університет. Вони вже вирости і

допомагають у моїй роботі, але й дотепер я суворий батько. Я все ще вчу їх ставати тими, хто робить більше ніж я, тими, хто служить Небесам і живе заради людства.

Моя дружина — жінка неймовірної сили, проте смерть нашого другого сина Хин Джин була для неї тяжкою втратою. Це сталося в грудні 1983 року. Ми з нею проводили мітинг «Перемога над комунізмом» у місті Кванджу, в Південній Кореї. Нам зателефонували з-за кордону й повідомили, що Хин Джин потрапив у ДТП і зараз у лікарні. Наступного дня ми вирушили рейсом прямо до Нью-Йорка, але Хин Джин без свідомості перебував на лікарняному ліжку.

Вантажівка, спускаючись із пагорба, їхала з перевищенням швидкості; намагаючись загальмувати, вона виїхала на зустрічну смугу, по якій рухався Хин Джин. Двоє його найкращих друзів були з ним у машині. Хин Джин, намагаючись ухилитися, вивернув руль праворуч, тому потужний удар вантажівки прийшовся саме на бік водія. Таким чином він урятував життя двом своїм друзям. Місце аварії було неподалік нашого будинку. Коли я приїхав туди, то побачив на асфальті чорні сліди шин, які різко відхилилися праворуч. Рано-вранці 2 січня 1984 року Хин Джин вирушив у небесний світ. За місяць до цього йому виповнилося 17 років. Словами неможливо описати горе дружини через те, що їй довелося відправляти до небесного світу дитину, яку вона виховувала з любов'ю, до того, як вирушити туди самій. Але Хан Хак Джа не могла плакати. Насправді було важливо, щоб вона не пролила сліз. Ми ті, хто знає вічний духовний світ. Дух людини не зникає, немов пил, тільки тому, що завершується її фізичне життя.

Душа сходить у світ духу. Знаючи, що ми вже ніколи не зможемо побачити або торкнутися нашої улюбленої дитини в цьому світі, наш біль як батьків був майже нестерпним. Моя дружина не могла плакати; усе, що вона могла зробити, це з любов'ю покласти руки на катафалк, у якому було тіло Хин Джина.

Незадовго до аварії Хин Джин був заручений із Пак Хун Сук, яка

займалася балетом. Я змушений був поговорити з Хун Сук про його відхід з цього світу і спитав, як вона хоче вчинити.

— Це дуже складно для жінки прожити все життя на самоті. Так само непросто це і для твоїх батьків. Тож просто уявімо, що заручин ніколи не було, — сказав я.

Однак Хун Сук була непохитною.

— Я знаю про існування духовного світу, — відповіла дівчина. Будь ласка, дозвольте мені провести своє життя з Хин Джином.

Через п'ятдесят днів після вознесіння Хин Джина Хун Сук стала нашою невісткою. Ми з дружиною ніколи не забудемо, як яскраво вона усміхалася, тримаючи портрет Хин Джина протягом церемонії духовного шлюбу.

Здавалося б, щоразу, коли дружина опинялася в такій ситуації, вона мала б бути спустошеною, однак завжди залишалася непохитною. Навіть у найскладніших і нестерпних обставинах вона повсякчас спокійно всміхалася. Дружина завжди успішно долала найскладніші випробування, які поставали перед нею. Коли члени церкви звертаються до неї за порадою щодо виховання власних дітей, Хан Хак Джа каже: «Будьте терплячі та чекайте. Період, коли діти блукають, обов'язково закінчиться. Хай би що вони робили, обіймайте їх і любіть, чекайте на їхнє повернення. Діти завжди повертаються до люблячих батьків».

Я ніколи не кричав на дружину. І причина не в тому, що в мене такий характер, а в тому, що вона ніколи не давала мені приводу для цього. Протягом нашого спільного життя вона постійно піклувалася про мене з любов'ю та відданістю. Хан Хак Джа також завжди піклувалася про мою зачіску. Адже моя дружина — найкращий у світі перукар! Тепер, коли я вже постарів, у мене дедалі більше різних вимог до неї. Коли я попрошу її обрізати нігті на ногах, вона залюбки робить це. Хоча це й мої нігті, але я їх погано бачу, тоді як вона їх бачить добре. Хоч це і дивно звучить, але чим старшим я стаю, тим дорогоціннішою стає для мене дружина.

Обітниця, яку подружжя ніколи не має порушувати

Під час наших шлюбних церемоній я прошу наречених дати одне одному обітницю, яку ніколи не можна порушувати. По-перше, чоловік і дружина мусять завжди довіряти й любити одне одного. По-друге, вони не повинні розбивати серця подружжя. По-третє, вони мають виховувати своїх дітей і онуків, щоб ті були цнотливими. По-четверте, всі члени сім'ї повинні допомагати й підтримувати одне одного на шляху втілення ідеальної родини. Цнотливість до шлюбу і вірність у шлюбі є найважливішими речами. Я навчаю, що саме завдяки цим чеснотам вони зможуть реалізувати свій найвищий потенціал людини, створюючи та підтримуючи здорові сім'ї.

Шлюб — це більше, ніж просто єднання чоловіка й жінки. Це важлива церемонія, коли подружжя зобов'язується продовжувати Божу працю творіння. Шлюб — це шлях, на якому чоловік і жінка, ставши єдиним цілим завдяки істинній любові, дають початок новому життю. Завдяки шлюбу створюється нове майбутнє: формуються суспільства, будуються нації. Божий світ миру втілюється завдяки сім'ям, в основі яких шлюб. Саме із сімей починає поширюватися Боже Царство Небесне на землі.

Отже, саме подружжя мають стати центром гармонії. Причому гармонія повинна бути не тільки між подружжям, але вони мають принести цю гармонію також своїм батькам і родичам.

Недостатньо, щоб у любові жили тільки чоловік і дружина, всі родичі також мають любити одне одного. Я наказую подружжям народжувати багато дітей. Адже Боже благословення якраз і полягає в тому, щоб народити багато дітей і виховати їх. Люди не мають права переривати дорогоцінне життя, дане Богом, керуючись власними поглядами. Божа

воля існує на кожне життя, народжене в цьому світі. Життя кожної людини є дорогоцінним, тому слід піклуватися та захищати його.

Збереження взаємодовіри та зміцнення любові є природним для чоловіка і дружини. Тому, звертаючись до подружжя, я наголошую, що третя обітниця найважливіша: «Виховуйте своїх дітей і онуків у цноті». Це очевидна річ, але її так важко дотримуватися в сучасному суспільстві. Однак чим гіршим стає світ, тим важливіше суворо дотримуватися сексуальної чистоти.

Саме завдяки сім'ї людина може досягти досконалості й побудувати мирний світ. Мета релігії полягає у вихованні людей добра, які побудують ідеальний мирний світ. Хоч би скільки зусиль докладали політики, вони не принесуть миру. Військова міць теж не є запорукою миру. Відправною точкою встановлення миру є сім'я.

Коли 1971 року я вперше приїхав в Америку, вітер безладного вільного сексу дув по всій країні, суспільство перебувало на роздоріжжі. Дедалі більше добре освічених молодих людей руйнувало своє життя. Сексуальна аморальність була настільки поширеною, що стала нормою. Захворювання, які передаються статевим шляхом, почали стрімко розповсюджуватися.

Серйозність проблеми посилювали політики, науковці й духовенство. Навіть добре знаючи про цю проблему, більшість просто закривала на неї очі. Вони відводили погляд від потворної реальності, оскільки самі не зберегли сексуальної чистоти. Люди, які самі не зберегли цноти, не можуть змусити своїх дітей залишитися цнотливими.

Занепад статевої моралі серед дорослих руйнує сім'ї та життя дітей. Аморальність і розбещеність особистого життя батьків врешті-решт руйнує життя дітей. Причина, через яку, попри високі матеріальні статки, суспільство залишається нещасливим, криється саме в руйнації сімей. Тільки коли подружжя живе праведно, воно може зберегти сім'ю та виховати цнотливих дітей.

Мати — фортеця, яка захищає родину. Хоч би як змінювалося суспільство, сім'я буде залишатися здоровою і гармонійною, тільки коли мати, жертвуючи власними інтересами, служить усім. Саме в такій сім'ї виростуть прекрасні діти. У вихованні дітей найважливіше те, що діти бачать і чого навчаються саме в сім'ї. Краб, який ходить боком, не може сказати своєму потомству ходити прямо. Батьки мусять показати гарний приклад. Істинні діти походять з істинних сімей. Істина завжди дуже проста.

Найскладнішим аспектом сімейного життя є правильне виховання дітей. Ми народжуємо та виховуємо їх у любові, але вони не обов'язково стають такими, якими їх бачать батьки. До того ж сьогоднішня матеріалістична цивілізація руйнує невинні уми юного покоління. Молодь, яка має дорослішати, щоб стати відповідальними зрілими людьми, здатними на надзвичайні речі, губить себе наркотиками. Через уживання наркотиків люди втрачають зв'язок із власною душею. Втративши цей зв'язок, молоді люди з часом починають чинити злочини і впадають у статеву розпусту.

Підлітковий вік — це найважчий час у вихованні дитини. У цьому віці всі діти немов принци і принцеси. Вони вважають, що світ має обертатися навколо них, тому діти не погоджуються з усім, про що кажуть батьки. Якщо в цей час батьки не знайдуть порозуміння з дитиною, існує вірогідність, що дитина обере хибний шлях. З іншого боку, в підлітковому віці дитину можуть зворушити прості речі, які знайдуть відгук у її душі. Дитина може відчувати радість і всміхнутися, побачивши восени, як із дерева, з якого вже осипалося листя, падає на землю хурма. Їй важко це пояснити, але вона відчуватиме радість, бо це розчулить її. Це ознака того, що первісний характер Бога живе в її серці.

Якщо в підлітковому віці діти опиняються в полоні любові, їхнє сприйняття може затьмаритися, а здатність давати правильні оцінки втрачається. Коли підлітки, хлопчик і дівчинка, зустрічаються й починають розмовляти, їхні серця хочуть вистрибнути з грудей. Якщо в цей момент їхні душі не будуть у гармонії з Божим ідеалом, їх

обов'язково затягне світ зла, оскільки вони втратять контроль над своїм тілом.

Очі нашої душі та наші фізичні очі поєднуються й функціонують як одне ціле. Коли ми сповнені любові, наш ніс починає любити ті запахи, які ненавидів, а рот — ті смаки, що були неприйнятними. Ми хочемо вести розмови про любов усю ніч. Ми хочемо постійно бути з коханою людиною і торкатися її. Варто вам закохатися в підлітковому віці, ви починаєте дивитися на все через рожеві окуляри і втрачаєте можливість приймати правильні рішення.

У підлітковому віці наші душа й тіло широко відчиняють двері назустріч любові. Закохавшись у когось, дитина відчувається щасливою і захопленою об'єктом своєї любові. Однак двері любові не відчиняються, доки не настане час. Діти повинні розуміти, що слід дочекатися, доки ці двері відчиняться. І саме батьки мають розповісти дітям про це. Любов — це процес, завдяки якому ми стаємо схожими на Бога, хоча світ може диктувати нам інші правила.

Любити — це віддавати й забувати

Сім'я — це єдиний інститут, створений Богом. Це школа любові, де ми вчимося любити одне одного й жити разом у гармонії. Це тренувальний майданчик, на якому ми будуємо палац миру для всього світу. Саме в сім'ї ми вчимося, як стати чоловіком або дружиною, котрі житимуть заради подружжя, чоловіком або дружиною, які подорожуватимуть вічним шляхом любові. Сім'я є основою миру в усьому світі, і вона має бути тим осередком, у якому діти скажуть: «Ми ніколи не бачили, щоб наші мати й батько сварилися».

У житті бувають найрізноманітніші ситуації. Навіть у найзакоханішій парі можуть бути випадки, коли вони можуть сперечатися одне з одним, злитися й підвищувати голос. Та, коли діти заходять до кімнати, в ту ж мить усе має припинитися. Хай які розлючені чоловік або дружина, у присутності дітей вони мусять спокійно спілкуватися одне з одним. Діти мають вирости, відчуваючи, що їхня сім'я наповнена радістю, а батьки завжди люблять одне одного.

Батьки — другий Бог для дітей. Запитайте своїх малят: «Хто вам подобається більше — Бог чи мама й тато?». Якщо навіть вони скажуть, що їм більше до вподоби мама й тато, то це все одно означає, що вони також люблять Бога.

Найважливіше виховання ми отримуємо в сім'ї. Неможливо знайти щастя і спокій в якомусь іншому місці. Сім'я покликана стати Царством Небесним. Навіть якщо людина володіє неймовірним багатством і славою, або навіть усім світом, але з її сім'єю не все гаразд, вона буде нещасною. Царство Небесне починається в сім'ї. Коли пов'язані істинною любов'ю чоловік і дружина створюють ідеальну сім'ю, вона

поєднується з усім світом.

Коли я сидів у в'язниці Данбері, то став свідком цікавого випадку. Роблячи тенісний корт, ми бульдозером вирівнювали схил. Коли йшов дощ, ми чекали, поки він закінчиться, і потім продовжували, як знову виходило сонце. Цей процес, коли ми починали й потім зупинялися, тривав декілька місяців. Одного разу дощ лив двадцять днів поспіль, тому ми не могли працювати. Коли дощ припинився і ми вийшли, щоб знову розпочати роботу, виявилось, що якісь водоплавні птахи звили гніздо серед водяних бур'янів. Це було за кілька метрів від місця, куди ув'язнені ходили тренуватися.

Спочатку ми навіть не здогадувалися, що там є пташка. Її маскуванню було настільки ідеальним, що пір'я можна було легко прийняти за водяні бур'яни. Ми побачили, що там є птаха, коли вона відклала яйця. Пташка сиділа на яйцях, які були схожі на камінці чорного гравію. Коли пташенята вилупилися, мати літала на пошуки їжі і, принісши її у гніздо, клала в дзьоби пташенят. Однак, повертаючись до гнізда з їжею, вона ніколи не летіла навпростець, а приземлялася неподалік від гнізда і проходила решту шляху. Щоразу птаха підходила до гнізда з іншого боку. У цьому проявлялась її мудрість, щоб іншим було важче дізнатися місце розташування гнізда, де були її діти. Пташенята їли те, що приносила їм мати, і росли. Бувало, коли хтось із в'язнів проходив повз гніздо, мати вилітала й гострим дзьобом відганяла його. Вона боялася, що людина може нашкодити її пташеняткам. Навіть водоплавна пташка розуміє, що таке істинна батьківська любов.

Істинна любов готова відмовитися навіть від власного життя, і в неї немає ніякої користі. Саме завдяки істинній любові пташка була готова пожертвувати навіть власним життям, аби захистити своє потомство. Батьки йдуть шляхом любові, яким би важким він не був. Якщо обставини вимагатимуть, то батьки будуть готові віддати навіть власне життя заради того, кого люблять, це і є істинна любов.

Суть любові полягає в тому, щоб, відкинувши егоїстичні думки, жити заради інших, жертвуючи собою задля чогось більшого. Віддавши,

любов забуває про це і продовжує віддавати безперестанно. Любов віддає з радістю. Вона проявляється в материнському серці, коли, тримаючи немовля, мати годує його грудьми.

Батьки готові страждати заради своїх дітей, навіть якщо плавитимуться їхні кістки, і навіть тоді вони не відчуватимуть, що це важка робота. Настільки вони люблять своїх дітей. Істинна любов починається з Бога і приходить до нас від Нього. Отже, коли батьки скажуть своїм одруженим дітям: «Те, що ви подобаєтеся одне одному, це все завдяки зусиллям батьків», — діти мають бути здатними відповісти: «Якби ви не виховали мене й не знайшли для мене такого нареченого, навіть не знаю, що б я робив».

Сім'я — це клунок любові. Коли, прийшовши до Царства Небесного, ми розпакуємо цей клунок, то з нього вийдуть гарні батько та мати, чудові діти, великодушні дідусь і бабуся. Це і є ніщо інше, як клунок любові. Сім'я — це місце, де втілюється Божий ідеал, місце, де завершується Божа справа творіння. Бог хотів створити світ, де панує істинна любов, а сім'я є місцем, сповненим Його любові.

Лиш почувши слово сім'я, ми вже усміхаємося. Адже сім'я — це місце, сповнене справжньої любові до нас. Істинна любов віддає, забуває про те, що віддала, і потім віддає знову. Любов, якою батьки люблять своїх дітей, а бабусі й дідусі — онуків, і є істинною любов'ю. Любов, яка робить людину здатною віддати навіть власне життя заради країни — це і є істинна любов.

Гармонійна сім'я — основа Царства Небесного

Багато західних людей живуть по-справжньому самотнім життям. Діти залишають дім, коли їм виповнюється вісімнадцять, і батьки можуть побачити їхні обличчя лише на День Подяки або Різдво. Багато дітей ніколи навіть не відвідують своїх батьків, щоби просто дізнатися, як у них справи. Уклавши шлюб, діти живуть окремо від батьків, доки ті не зістаряться настільки, що вже не зможуть піклуватися про себе. І тоді батьки переїжджають до будинку престарілих. Тож природно, що деякі західні люди заздять східній культурі. Чимало людей похилого віку із західних країн думають: «На сході бабусі й дідусі живуть у родині як старші члени сім'ї, і це справді чудово. Діти поважають своїх старих батьків. Саме так люди й мають жити. Який сенс просто лежати в будинку для літніх людей і не бачити своїх дітей, не знати, який сьогодні день, просто залишаючись живим?»

Але, на жаль, східна сімейна традиція також поступово руйнується. Ми теж відмовляємося від тисячолітніх традицій. Ми забуваємо про наш традиційний одяг, про нашу їжу та сімейну традицію. Кількість людей похилого віку, які живуть на самоті в Кореї, зростає. Мені стає сумно щоразу, коли я бачу в новинах історії про людей похилого віку. Якщо члени родини розпорошені, а батьки залишилися самі — це вже не сім'я. Традиція розширеної сім'ї — це справді дивовижна корейська традиція.

Я раджу, щоб три покоління однієї родини жили разом. Я говорю про це не тому, щоб зберегти традиції нашої країни. Коли в подружжя народжується дитина, батьки передають їй усе, що можуть. Однак існують певні обмеження, скільки вони можуть передати дітям. Батьки представляють сьогодення, діти — майбутнє, а дідусь і бабуся — минуле. Тож лише тоді, коли дідусь, бабуся, батьки та діти живуть

разом, діти можуть успадкувати всі скарби минулого і сьогодення. Любов і повага до дідуся дозволяє успадкувати історію та уроки минулого. Діти вчаться у своїх батьків дорогоцінної мудрості сучасності, а батьки готуються до майбутнього, люблячи своїх дітей.

Дідусь є представником Бога. Хай який розумний молодий чоловік, він не може знати всіх таємниць цього великого світу. Молоді люди не знають усіх різноманітних секретів життя, що відкриваються нам, коли ми дорослішаємо. Ось чому дід представляє історію роду. Дідусь — дорогоцінний учитель, який передає онукам усю мудрість, набуту ним завдяки досвіду, накопиченому протягом життя.

Найстаріший дідусь у світі — Бог. Отже, життя, в якому ми отримуємо любов дідуся і живемо заради дідуся, є життям усвідомлення Божої любові та життям заради Нього. Нам потрібно підтримувати цю традицію, щоб, відкривши таємну комору Божого Царства, отримати скарб Божої любові. Будь-яка країна, яка ігнорує старші покоління, відмовляється від свого національного характеру та ігнорує своє коріння.

З настанням осені каштан поступово втрачає вологу, з нього починає опадати листя. Відпадає його зовнішня оболонка, і навіть внутрішня скоринка, яка оточує власне плід, висихає. Це цикл життя, і в людей він такий самий. Ми народжуємося немовлятами, ростемо завдяки любові батьків, зустрічаємо чудового партнера та одружуємось. Усе це складові ланцюжка життя, який складається з любові. Однак зрештою ми стаємо подібними до каштанів, котрі восени висихають. Люди похилого віку не є окремою категорією, бо ми всі старіємо. Тож ми не можемо ставитися зневажливо до літніх людей.

Ми не повинні забувати приказки: «Лад у родині — мир у країні». Коли в сім'ї панує мир, усе йде добре. Гармонійна сім'я — основа Царства Небесного. Рушійна сила сім'ї — любов. Якщо ми любимо Всесвіт так, як ми любимо свої сім'ї, то нам усе буде до снаги. Бог існує в центрі любові як Батько всього Всесвіту. Тому любов у родині має бути пов'язана

безпосередньо з Богом. Коли завдяки любові сім'я стає досконалою, набуває досконалості і Всесвіт.

Десять років сліз, які розтопили серце тестя

Не так давно корейські ЗМІ поширили історію японки, яка живе в корейському місті Мілян, про отримання нагороди за шанобливе служіння своїй родині. У статті йшлося про те, що жінка приїхала до Кореї, щоб вийти заміж за корейця, який познайомився з нею, оскільки був членом певної релігійної групи та одружився з нею, всупереч спротиву його сім'ї. Японська дружина з великою відданістю доглядала за своєю корейською свекрухою, якій було важко рухатися, і старим свекром. У статті мовиться, що місцеві мешканці рекомендували відзначити її за шанобливість до чоловікових батьків.

Свекруха була паралізована нижче пояса і відповідно була інвалідом другої групи. З першого дня шлюбу невістка носила її на спині в різні лікарні, щоб та могла проходити курс лікування. Витрачаючи стільки часу на турботу про свекруху, в жінки майже не залишалося можливості відвідати власну сім'ю в Японії. Коли вона почула, що її збираються нагородити, стала протестувати, сказавши, що просто робить те, що має робити.

Цю японську невістку, про яку писали в новинах, звати Кадзуко Яшіма. Вона приїхала до Кореї, бо взяла участь у церемоніях міжнародних і міжкультурних шлюбів, які проводить наша церква. Це шлюби, де чоловіків і жінок підбирають незалежно від релігійних, національних або расових відмінностей. У сільській місцевості Кореї багато молодих чоловіків, які не можуть знайти собі пару. Наречені, котрі зголошуються на ці міжнародні й міжкультурні шлюби, приїжджають до Кореї беззастережно.

Вони піклуються про літніх свекрів і свекрух. Надихають своїх чоловіків,

народжують і виховують дітей. Вони їдуть жити в сільські громади, з яких поїхали місцеві мешканці, оскільки там важко жити. Те, що вони роблять, справді вражає. Ця програма триває вже понад тридцять років.

Завдяки таким міжнародним і міжкультурним шлюбам тисячі жінок з інших країн оселилися в Кореї. У сільських корейських громадах, де молодь виїхала в міста, і вже ніхто давно не чув крику немовляти, літні люди радіють народженню дітей у цих пар і ставляться до малюків, немов до рідних онуків. У провінції Чунчон є початкова школа, в якій більш як половина з вісімдесяти учнів є дітьми від міжнародних і міжкультурних шлюбів, укладених нашою церквою. Директор школи каже, що її доведеться закрити, якщо учнів стане ще менше, тому він щодня молиться, аби члени нашої церкви не їхали з громади. У початкових школах Кореї сьогодні навчається близько двадцяти тисяч дітей, народжених у міжнародних і міжкультурних сім'ях.

Щороку до річниці звільнення Кореї від японської окупації на телебаченні показують сюжети про якихось особливих японців, котрі на камеру вибачаються за дії японців під час окупації Кореї. Самі вони не вчиняли тих злочинів, однак просять вибачення за дії своїх предків. Більшість із цих японців є членами нашої церкви, котрі зруйнували стіни, що розділяють народи, уклавши міжнародні та міжкультурні шлюби. Завдяки таким подіям дедалі дужче руйнуються стіни в серцях корейців, які продовжують вважати японців нашими ворогами.

1988 року молодий і добре освічений чоловік, який приєднався до нашої церкви, хотів одружитися і прагнув, щоб йому підібрали пару. Його посватали з японкою. Батько цього юнака вкрай негативно відреагував на такий підбір.

— З усіх жінок у світі ти маєш одружитись з японкою? — спитав він. Під час японської окупації цього чоловіка вивезли на примусові роботи у вугільній шахті в префектурі Івате, що на північному заході Японії. Ризикуючи власним життям і рятуючись із шахти, понад місяць він ішов до Шимоносеки, де зміг сісти на корабель і повернутися до Кореї. У душі чоловік сильно ненавидів Японію. Почувши звістку, що в сина буде

дружина-японка, він пригрозив відректися від нього.

— Ти зраджуєш сім'ю, — сказав батько. — Я викреслю твоє ім'я із сімейного реєстру. Нога жодної жінки з ворожої країни не ступить у цей дім. Вона нам не підходить, і мені все одно, підете ви геть чи помрете. Батько був непохитний. Але юнак не здався та, як і планував, одружившись із японкою, привіз дружину в рідний дім, що в місті Наган, у Кореї. Батько навіть не відчинив їм ворота. Через деякий час він, хоч і з неохотою, прийняв їхній шлюб, але продовжив переслідувати невістку.

— Це ніщо у порівнянні з тим, що твій народ зробив зі мною. Ти повинна була очікувати, що так буде, коли вирішила одружитися з нашим сином, — казав він щоразу, коли молодій жінці було важко.

Щоразу, коли родичі збиралися на велике свято, тесть садив невістку поруч і розповідав їй усе, що з ним зробили на вугільній шахті в Івате.

— Батьку, я прошу в тебе вибачення від імені Японії. Мені шкода, — повсякчас благала вона.

Жінка плакала та просила в нього вибачення. Свекор продовжував виплескувати свою образу на неї, а невістка все слухала і слухала одні й ті самі історії. Коли батько закінчував, вона просила вибачення.

Так тривало близько десяти років, але потім припинилося. Родичі помітили, що холодне ставлення свекра до невістки потеплішало і вона навіть стала йому подобатися.

— Чому ти так люб'язно ставишся до своєї невістки? Вона ж японка. Хіба ти не ненавидиш її? — питали його родичі.

— Я більше не ненавиджу її, — відповів чоловік. — Уся ненависть, накопичена в моєму серці, зникла.

— Я ніколи не ненавидів невістку, — додав батько. — Я просто зганяв на ній гнів за те, що мені довелося важко працювати в шахті. Але завдяки їй уся ненависть зникла. Відтепер я буду добрим до неї, бо вона дружина мого сина.

Таким чином невістка спокутувала гріхи японців. Це приклад шляху відкуплення, який дозволить людству побудувати світ, у якому панує мир.

Справжнє значення шлюбу

Міжнародні та міжкультурні шлюби є найшвидшим способом побудувати ідеальний світ, у якому панує мир. Те, на що, здавалося б, потрібна вічність, немов диво, може здійснитися завдяки таким шлюбом усього за два-три покоління. Щоб швидше побудувати мирний світ, слід укладати шлюби між представниками країн, які вважаються ворогами, виходячи за національні й культурні кордони. Ми можемо навіть не хотіти бачити людей із ворожої країни, але варто такій людині стати вашим чоловіком або дружиною, і ви вже наполовину стаєте людиною тієї країни, і вся ненависть стрімко тане. Варто цьому відбутися у двох-трьох поколіннях, і коріння ненависті зникне.

Білі одружуються з чорними, японці з корейцями або з вихідцями з Африки. Багато мільйонів укладають такі міжнародні та міжкультурні шлюби. Таким чином створюється абсолютно новий родовід. Народжується новий вид людини, який виходить за межі білого, чорного та жовтого. Я маю на увазі не лише шлюби між представниками різних країн. Те ж саме стосується одруження людей із різних релігій або конфесій. Насправді шлюби між людьми різних релігій складніші за міжнародні шлюби. Навіть якщо релігійні групи воюють одна з одною протягом століть, можна досягти гармонії між ними, коли їхні послідовники одружаться. У такому шлюбі подружжя не відвернеться одне від одного, тільки тому що їх виховували в різних традиціях.

Найважливіше навчити молодих людей святості та цінності шлюбу. Корея сьогодні має один із найнижчих рівнів народжуваності у світі. Відсутність дітей дуже небезпечно. Країна, що немає нащадків, немає майбутнього. Я навчаю молодих людей, що вони мусять зберігати цноту в юності, отримати благословення на шлюб, а народити принаймні трьох дітей. Діти — це благословення, дане нам Богом. Народжуючи і плекаючи дітей, ми виховуємо громадян Царства Небесного. Саме тому жити не побравшись аморально, а робити аборт у таких сім'ях є

великим гріхом.

Ми укладаємо шлюб не заради себе, а заради нашого партнера. Це помилка — шукати свою половинку, яка буде просто красивою чи багатою. Люди мають жити одне заради одного. Це правило застосовується і до шлюбу. Гарний чи ні ваш чоловік або дружина, ви маєте любити більше, ніж найвродливішу людину. Божа любов найцінніша з усіх благословень. Шлюб і є отриманням і втіленням цього благословення. Розуміючи цінність благословення, ми маємо практикувати істинну любов у нашому шлюбі та створювати істинні родини.

Мир у всьому світі — не така вже й недосяжна мета. Саме гармонійна сім'я є основою мирного суспільства й розв'язання конфліктів між країнами. Що врешті приведе до встановлення миру в усьому світі. Це свідчить про важливість таких цілісних сімей і велику відповідальність, яка лежить на них. Думки на кшталт: «Мені досить і того, що в мене все добре, і я буду піклуватися лише про свою сім'ю», — для мене абсолютно неприйнятні.

І хоч шлюб укладається між двома людьми, врешті-решт він поєднує дві родини, ба більше — приносить примирення між родами та країнами. Приймаючи іншу культуру, ми долаємо образу та ненависть, які накопичилися упродовж історії. Шлюб між корейцями і японцями сприяє примиренню двох країн. Шлюб між білими і чорними сприяє примиренню між двома расами. Діти, народжені в таких шлюбах, уособлюють гармонію, оскільки успадковують родовід обох рас. Вони є новим початком для людства, який виходить за межі рас. Коли це триватиме протягом кількох поколінь, розділ і ворожнеча між народами, расами та релігіями зникнуть, а людство стане однією сім'єю, яка заживе в мирному світі.

В останні роки дедалі частіше корейці укладають шлюби з іноземцями і більшає сімей, котрі об'єднують різні національності та релігії. У Кореї навіть з'явився сталий вираз — мультикультурні сім'ї. Чоловікові та

дружині, які вирости в різних культурах, нелегко створити сім'ю і жити в любові одне до одного. Особливо це стосується Кореї, оскільки традиційно в нас була однорідна культура. Подружжям у таких шлюбах потрібно докласти додаткових зусиль, щоб зрозуміти та піклуватися одне про одного. Причина успіху міжнародних і міжкультурних шлюбів, які укладають члени нашої церкви, полягає в тому, що вони центром своїх стосунків роблять Бога.

Щоб допомогти мультикультурним сім'ям адаптуватися, місцеві громади проводять різноманітні програми з вивчення корейської мови й культури. Однак усі ці зусилля будуть марними, якщо ми не змінимо нашої концепції шлюбу. Ті, хто думає: «Навіщо я одружився з цією жінкою?» — або: «Якби я не вийшла за цього чоловіка, моє життя було б кращим», — робить своє подружнє життя пекельним. Прийти до правильного розуміння шлюбу куди важливіше, ніж просто вивчати корейську мову й культуру.

Шлюб не є простою справою, коли чоловіки та жінки шлюбного віку, зустрівшись, живуть разом. Шлюб ґрунтується на жертовності. Чоловік повинен жити заради дружини, а дружина — заради чоловіка. Коли ви завжди живете заради свого подружжя, ваша егоїстична душа повністю зникає. Любов і є такою жертвовною. Це не любов, коли чоловік і жінка, зустрівшись, просто насолоджуються. Любов — це коли ви присвячуєте своє життя іншому, й укладати шлюб слід саме з такою рішучістю.

Істинна любов панує в істинних сім'ях

Незалежно від того, наскільки чоловік і жінка любитимуть одне одного, щаслива родина може стати цілісною, тільки коли в ній є батьки, котрі виступають захисним бар'єром, і діти, яких вони плекають. Коли сім'я захищена, вона стає місцем, де оселяється щастя. Хоч би якою успішною в суспільстві була людина, варто цьому захисному бар'єру сім'ї зруйнуватися, вона зазнає невдачі.

Любов живе в серці, яке жертвує всім заради іншого. Основою батьківської любові є істинна любов, саме тому батьки готові віддати все своїм дітям і, навіть віддавши, хочуть давати знову і знову. Люблячі батьки навіть не пам'ятають, що вони віддали своїм дітям. Жоден із батьків не рахує витрат на взуття та одяг, придбаний для дитини, і не каже: «Ось скільки я витратив на тебе». Натомість батьки, віддавши все що мають, кажуть: «Я хотів би дати тобі ще більше, але більше в мене немає».

У дитинстві я був разом із батьком, коли він доглядав за бджолиними сім'ями, тому бачив, як поводитися бджоли. Коли бджола, що літає по квітнику, відчувала пахощі квітки, вона сідала на неї, міцно поставивши лапки. Потім вона засовувала хоботок глибоко у квітку, щоб висмоктати нектар, так, що її зад стирчав догори. Якби ви схопили бджолу за її черевце, вона б усе одно не відпустила квітку. Навіть ризикуючи життям, вона б трималася за неї.

Любов батьків, які плекають сім'ю, схожа на прив'язану до квітки медоносну бджолу. Батьки навіть готові пожертвувати власним життям, але ніколи не перестануть любити своїх дітей. Навіть присвятивши своє життя дитині, батьки забудуть про це і будуть готові присвятити його

знов. Це і є істинна батьківська любов. Яким би довгим або небезпечним не був шлях, батьки пройдуть його із задоволенням. Батьківська любов — найвеличніша любов у світі.

Навіть людина, яка живе в чудовому будинку та їсть екзотичні продукти з гір і океанів, відчуватиме порожнечу в душі за відсутності батьків. Душу людини, яка виросла без батьківської любові, заповнюють самотність і порожнеча, яку немає чим заповнити. Сім'я — це місце, де ми отримуємо істинну любов і вчимося істинної любові. Якщо в дитинстві ми не отримали істинної любові, ми все життя прагнемо її і відчуваємо емоційний біль. Ба більше, ми не можемо засвоїти високих моральних обов'язків, які нам потрібно виконати перед сім'єю та суспільством. Істинна любов — це чеснота, якої не можна навчитися ніде, крім сім'ї.

Істинна сім'я — це місце, де люблячі чоловік і дружина живуть одне заради одного, немов вони батько, мати, брат або сестра. Це місце, де чоловік любить свою дружину, як він любить Бога, а дружина поважає свого чоловіка, як вона поважає Бога. Хай би з якими труднощами ми зіткнулися, ми не можемо відмовитися від своїх братів чи сестер. Так само, як і не можемо кинути матір. Тож немає місця самому поняттю «розлучення». Чоловік також займає положення батька і старшого брата щодо дружини. Подібно до того, як дружина ніколи не може покинути свого батька чи старшого брата, вона ніколи не може покинути свого чоловіка. Так само й чоловік ніколи не може покинути свою дружину. В істинній сім'ї кожен із подружжя визнає абсолютну цінність партнера. Навіть якщо чоловік і дружина вихідці з різних рас або культур, варто їм, отримавши Божу любов, створити сім'ю, між дітьми все одно не буде конфліктів культур. Їхні діти любитимуть і цінуватимуть культуру і традиції як країни матері, так і країни батька, так само, як вони люблять обох батьків. Конфлікти в мультикультурних сім'ях вирішуються не тому, що вони отримали якісь особливі знання, а тому, що в цих сім'ях батьки виховують своїх дітей з істинною любов'ю. Любов батьків просякає до нутра дітей і стає тим добрим, яке дозволяє дітям прийняти країну своєї матері та країну батька як єдине ціле і стати видатними громадянами світу.

Сім'я — це школа, де вчать і вчаться любові до людства. Коли діти, яких батьки оточили теплом любові, підуть у світ, вони піклуватимуться про людей у скруті так, як навчилися вдома. Люди, виховані в любові до власних братів і сестер, у суспільстві потурбуються про ближніх. У кожній людині, яку вони зустрічатимуть на своєму шляху, вони бачитимуть члена їхньої родини. Шлях до істинної сім'ї починається в серці любові, коли ми ставимося до незнайомців як до рідних, ділячись усім із ними.

Ще одна причина важливості сім'ї полягає в тому, що вона розширюється на весь світ. Істинна сім'я — це основа формування істинного суспільства, істинної нації та істинного світу. Це відправна точка, з якої починається мир у світі й Боже Царство. Батьки працюватимуть заради своїх дітей, доки їхні кістки не розплавляться. Однак вони працюють не лише для того, щоб нагодувати дітей. Людина, чия душа переповнена любов'ю, здатна працювати й задля інших, і заради Бога.

Сім'я — це місце, де ми отримуємо стільки любові, що вона виливається з наших сердець. Сім'я — це оточення, яке створює захист для її членів, але вона не перешкоджає любові вийти назовні. Насправді любов із сім'ї має передаватися суспільству. Скільки б любові не виливалося, любов у родині ніколи не згасне, адже вона надходить від Бога. Божа любов бездонна, скільки б ми не копали, ми не побачимо дна. Любов, як чиста джерельна вода, чим більше ми копаємо, тим більше її виривається назовні. Людина, вихована в цій любові, житиме істинним життям.

Залишаючи по собі спадок любові

Істинне життя — це життя, в якому ми, відмовляючись від власних бажань, живемо заради суспільного блага. Цієї істини навчають усі провідні релігійні лідери як минулого, так і сьогодення, як сходу, так і заходу, чи то Ісус, Будда, чи пророк Мухаммед. Це настільки широковідома істина, що може виглядати, немов вона знецінюється. Однак ані плин часу, ані зміни у світі не можуть її знецінити. Навіть коли відбуваються кардинальні зміни у світі, суть людського життя залишається незмінною.

Наш найближчий учитель — наша душа. Для нас вона дорожча за наших найближчих друзів і навіть батьків. Отже, поки ми живемо, ми повинні часто питати її: «Чи добре я живу зараз?» Будь-хто може почути голос своєї душі, якщо зрозуміє, що душа — це наш господар, і, шліфуючи її, матиме близькі стосунки все своє життя. Почувши плач своєї душі, ми маємо негайно припинити те, що ми робимо. Усе, що змушує душу страждати, губить людину. Усе, що засмучує вашу душу, засмутить і вас самих.

Щоб відшліфувати свою душу до стану чистого, як кришталь, конче потрібно безпосередньо спілкуватися з нею. Це слід робити в оточенні, де ви знаходитеся далеко від цього світу, наодинці зі своєю душею. Ви відчуєте велику самотність, але саме під час молитви і медитації ви зможете зблизитися зі своєю душею і заволодіти нею. Відсторонившись від шуму навколо нас і дозволивши осісти нашим думкам, ми можемо побачити найглибші куточки нашої душі.

Знадобиться багато часу й зусиль, щоб дістатися тих глибин, де перебуває ваша душа. Це не станеться за один день.

Так само, як любов існує не для нас самих, так і щастя, і мир не існують для нас самих. Подібно до того, як любов не може проявитися без партнера, щастя і мир теж не можуть існувати без партнера. Усе ці речі можуть існувати, тільки якщо є партнер. Нічого не можна досягти, якщо ви любите на самоті. Якщо ви мрієте про величний ідеал, на самоті ви нічого не зможете зробити. Наодинці ми не можемо бути ні щасливими, ні вести мову про мир. Усе це означає, що обов'язково має бути партнер, і він важливіший за мене самого.

Подумайте про маму, яка, тримаючи дитину на руках, сидить біля входу в метро і продає домашні салати людям, що проходять повз неї. Аби встигнути все приготувати до ранкової години пік, вона всю ніч готує ті салати й потім, узявши маля на руки, поспішає до станції метро. Перехожі могли б сказати: «Краще, якби в тебе не було тієї дитини, про яку треба піклуватися». Але ж саме заради дитини мати й живе. Малеча на руках — рятівний круг матері.

Сьогодні люди живуть близько вісімдесяти років. Може здаватися, що увесь цей час, сповнений радості, гніву, смутку, щастя та інших емоцій, досить довгий період. Якщо відняти час, витрачений на сон, роботу та їжу, час, який ми витрачаємо на розмови, сміх і розваги з членами сім'ї та друзями, на весілля та похорони, а також час, коли ми хворіємо, залишиться близько семи років. Проживши вісімдесят років, на суспільне благо людина витрачає щонайбільше сім із них.

Життя — немов гума. Ці сім років різні люди проживають по-різному, хтось, як сім, а хтось, як сімдесят. Час сам по собі порожній, і саме ми маємо наповнити його змістом. Те саме можна сказати і про наше життя. Кожен із нас хоче мати зручне ліжко та смачну їжу. Проте їжа й сон — це не більш ніж спосіб згаяти час. Коли людина дожила своє життя і її тіло передають землі, всі багатства і слава стають мильною бульбашкою, котра відразу лопається. І саме ті сім років, які вона прожила заради суспільного блага, залишаться в пам'яті нащадків. Ці сім років — це той слід, який ми залишаємо по собі за життя, що тривало вісімдесят років.

Ми приходимо в цей світ і йдемо з нього не за власним бажанням. Ми не обираємо свою долю. Ми народжуємося незалежно від нашого бажання. Ми живемо, хоча й не обирали своє життя. Ми помираємо, хоча від нас не залежить, коли саме це станеться. Ми не маємо влади над цими аспектами нашого життя, тому не можемо вихвалитися, що в нас щось краще за інших. Ми не можемо народитися за власним бажанням або володіти речами, які назавжди будуть нашими, або уникнути смерті. Тому будь-яке вихваляння з нашого боку є жалюгідним.

Навіть якщо ми обіймаємо посаду вищу за інших, це все тимчасово. Навіть якщо ми будемо багатші за інших, ми не зможемо нічого взяти із собою, коли помирятимемо. Гроші, шана або знання — все плине з часом і все зникає з роками. Якою б шляхетною або великою не була людина, її життя жалюгідне, позаяк воно закінчується тоді, коли вона втрачає свій рятувальний круг.

Людям завжди було важко зрозуміти, хто ми є і навіщо живемо. Нам треба усвідомити, що так само, як ми народилися не за власним бажанням, нам призначено жити не заради самих себе. Отже, відповідь на питання, як нам слід прожити своє життя, досить проста. Ми народжуємося завдяки любові, тому маємо й жити, крокуючи шляхом любові. Ми народилися завдяки безмежній любові батьків, тому протягом життя слід відплатити за цю любов. Це єдина цінність нашого життя, яку ми можемо обрати самотійно. Успіх чи невдача в житті залежить від того, наскільки ми здатні любити впродовж цих семи років.

Настане мить, коли кожен, скинувши своє фізичне тіло, немов старий одяг, помре. У корейській мові про смерть людини кажуть, що вона «повертається». Повернутися — означає піти туди, звідки ми прийшли, тобто повернутися до свого коріння. Усе у Всесвіті рухається циклічно. Білий сніг, зібравшись на горах, тоне та стікає вниз по схилах, утворюючи струмки, які зливаються в річку, що зрештою впадає в океан. Океанська вода під впливом сонячних променів перетворюється на пару. Повернувшись таким чином на небо, вона стає або сніжинками, або краплями дощу. Саме тому ми кажемо, що смерть — це повернення

до свого первісного місця. Куди ж ми тоді повертаємося, коли помираємо? Щоб створити людське життя, тіло й душа поєднуються, тоді як унаслідок смерті ми втрачаємо наше тіло. Тож ми йдемо туди, звідки прийшла наша душа.

Ми не можемо говорити про життя, не згадуючи про смерть. Ми маємо чітко усвідомлювати, що таке смерть бодай для того, щоби зрозуміти сенс життя. Як треба жити, щоб життя мало істинну цінність, збагне тільки людина, яка, опинившись у скрутній ситуації неминучої смерті, в розпачі волає до Небес із проханням прожити хоча б ще один день.

Якщо кожен день настільки цінний, то як ми маємо проживати кожен із них? Що треба зробити до того, як ми перетнемо межу смерті? Найголовніше — це не грішити й жити життям, не відкидаючи тіні. Існує багато релігійних і філософських суперечок — що є гріхом. Однак є чітке розуміння, що ми не повинні жити всупереч нашій совісті. Коли ми робимо вчинки, які викликають у нас докори сумління, це завжди залишає тінь у нашій душі.

Наступна важлива річ — працювати більше, ніж інші. Хай скільки ми проживемо — шістдесят, сімдесят чи більше років, все ж наше життя обмежене. Залежно від того, як ми використаємо цей час, ми проживемо життя, яке буде вдвічі або втричі насиченішим, ніж у інших. Розділіть свій час на проміжки і проживіть кожен з них змістовно, тоді ваше життя буде справді дорогоцінним. Проживіть своє життя невтомним і щирим ставленням, що коли хтось посадить одне дерево, то ви посадите два-три. Ми не повинні жити лише заради себе. Потрібно жити не для себе, а заради інших; не для вашої родини, а заради сусідів; не для власної країни, а заради світу. Будь-який гріх у світі полягає в тому, що людина ставить себе на перше місце. Особисті бажання та амбіції шкодять ближнім і руйнують суспільство.

Усе на світі минає. Батьки, яких ми любимо, кохані чоловік або дружина, наші улюблені діти — вони всі помруть. Усе, що залишається після смерті людини — це могила. Замисліться про те, що ви зможете покласти в цю могилу, що дозволить вважати, що ваше життя було

цінним. Майно або суспільне положення, якого ви досягли протягом життя, не залишиться з вами. Варто вам перетнути річку смерті, і це все втрачає сенс. Оскільки ми народилися і прожили своє життя в любові, саме любов — єдине, що залишиться з нами, навіть коли наше тіло буде в могилі. Ми отримуємо своє життя завдяки любові, живемо в любові й повертаємося в її лоно. Тому важливо, щоб, проживши життя, ми залишили по собі спадок любові.